

«... إلهي إن من انتهج بك لمستنير وإن من اعتصم بك لمستجير وقد لذت بك...»

«... معبود من! هر که به بارگاه تو راه یافت، روشن و نورانی شد، و هر که به تو پناه آورد پناه یافت و من به درگاه تو، پناه آوردم...»

• خداوند، سرچشمه نور

خداوند، نور آسمان ها و زمین است، چنانچه در قرآن به زیبایی هر چه تمام تر به آن اشاره شده است:

«اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاهٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ» خداوند، نور آسمان ها و زمین است، مثل نور خدا همانند چراغدانی است که در آن چراغی پر فروغ باشد، آن چراغ در حبابی قرار گیرد، حبابی شفاف و درخشانده همچون یک ستاره فروزان، این چراغ با روغنی افروخته می شود که از درخت پربرکت زیتونی گرفته شده که نه شرقی است و نه غربی، روغنش آن چنان صاف و خالص است که نزدیک است بدون تماس با آتش، شعله ور شود، نوری است برفراز نوری، و خدا هر کس را بخواهد به نور خود هدایت می کند، و خدا برای مردم مثل ها می زند، و خداوند به هر چیزی دانا است.» (نور، آیه ۳۵)

و در کشف الاسرار میبیدی در این رابطه چنین آمده است: نور حقیقی، آن باشد که غیر را روشن کند، هر چه غیری را روشن نکند، آنرا نور نگویند ... پس بدان که معنای «اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» این است که «اللَّهُ»، روشن کننده آسمان ها و زمین ها است و منور ارواح است و تمام انوار از اوست و قوام همه بدو است. (کشف الاسرار و عدة الابرار، ج ۶، ص ۵۶۲)

مهر رخسار تو می تابد ز ذرات جهان هر دو عالم پر ز نور و دیده نابینا چه سود

اسیری

حال که خداوند، نور آسمان ها و زمین است، هر که بخواهد نوری کسب کند، و بهره ای از نور ببرد، جز خداوند، کسی او را به نوری نخواهد رساند و چنانچه قرآن می فرماید:

« وَ مَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ ؛ آنکه خداوند، برایش نوری قرار ندهد، برای او نوری نخواهد بود»

(نور، آیه ۴۰)

شب ظلمت و بیابان به کجا توان رسیدن مگر آنکه شمع رویت به رهم چراغ دارد

حافظ

همچنین در سوره حدید به یکی از راه های برخورداری از نور و نورانیت اشاره کرده و چنین می فرماید:

« يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ آمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنَ رَحْمَتِهِ وَ يَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ

وَ يَغْفِرْ لَكُمْ وَ اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ؛ ای کسانی که ایمان آورده اید! تقوای الهی پیشه کنید و به رسولش ایمان

آورید تا رحمت فراوانی به شما بخشد و برای شما نوری قرار دهد که با آنرا بروید و گناهان شما را ببخشد و

خداوند آمرزنده و مهربان است. باری، تنها آنکه راه خداوند را می پوید نورانی خواهد شد و از نور، نصیب خواهد

برد. آن سعادت‌مندی که ره به سر چشمه نور برده است، چنان، خود، غرق نور خواهد شد که به گفته حافظ

شیرازی، «به صد خورشید، پرتو خواهد داد» (حدید، آیه ۲۸)

گر روی پاک و مجرد چو مسیحا به فلک از فروغ تو به خورشید رسد صد پرتو